

Lidé kolem zpravodaje

Božena Blažková

Dostala jsem za úkol navázat na články Aleny Součkové a Lenky Málkové a připomenout zpravodaj v letech 2002–2013, kdy jsem byla šéfredaktorkou, včetně následujících tří let, kdy jsem ještě pracovala v redakční radě. Úvodem je zapotřebí upozornit na menší věcnou chybu, která se vloudila na konec článku Aleny Součkové ve třetím čísle loňského roku (s. 48) – Martina Plojharová nepřevzala štafetu v roce 1999, ale právě v roce 2002. Tedy až po Lence Málkové, přesněji řečeno po vynucené pauze, která ve vydávání zpravodaje v roce 2001 nastala.

Kolegyni Plojharové se za krátký čas jejího působení (po půl roce se rozhodla z knihovny odejít) podařilo velmi dobře vybrat profesionální tiskárnu – AD reklama, s. r. o., Trutnov, která sazbu a tisk zpravodaje zajišťuje dodnes. Společně s redakční radou vypravila do světa první dvě čísla a předpřipravila třetí. Její první úvodník „Od sprintu k běhu vytrvalostnímu aneb Od holátka k opeření“ naznačil, že se zpravodaj vydává na novou cestu. Tuto cestu, a hlavně změny, které k znovuzrození zpravodaje vedly, vysvětluje ve svém článku „Opět vycházíme, a to vstříc knihovně regionu“ Lenka Málková. Vzhledem k tomu, že od té doby uplynulo téměř dvacet let, bude asi dobré si připomenout, že v roce 2002 vstoupil v platnost knihovní zákon, který kromě jiného krajským a jimi pověřeným základním knihovnám ukládá povinnost zajišťovat tzv. regionální funkce. A právě v rámci obdržené dotace na zajišťování regionálních funkcí získala SVK finanční prostředky i na vydávání našeho regionálního knihovnického časopisu.

V srpnu roku 2002 jsem se po letech strávených v pardubických knihovnách vrátila na metodiku SVK. Tentokrát se jednalo o tzv. kumulovanou funkci, kdy šéfredaktorská práce byla hlavně součástí nově se rodící metodiky regionálních funkcí. V druhé půlce svého pracovního úvazku jsem měla na starosti nesměle se rodící PR knihovny, což mj. znamenalo starost o besedy, přednášky a další akce pro veřejnost.

Když jsem se zamýšlela nad tím, na co se ve svém vzpomínání zaměřit, uvědomila jsem si, že mám typické myšlení pamětníka – všechno mi připadalo důležité a zajímavé. Nakonec jsem tedy vybrala to, co se mi podle mého názoru opravdu podařilo – a to je **rozšíření okruhu lidí kolem zpravodaje**. Znamenalo to totiž nejen požadovat aktivní spolupráci celé redakční rady, ale hlavně neustále získávat nové dopisovatele, jejichž úkolem bylo zajistit pravidelné informace z terénu. To se dařilo díky takovým akcím, jako byla např. výjezdní zasedání redakční rady. Jednání se konala v menších místech a zvali jsme na ně i knihovníky z okolí.

Závěrem bych chtěla alespoň pár slovy vzpomenout na několik osobností, které mně v mé redaktorské práci pomáhaly posunout se dál.

V první řadě bych ráda jmenovala ředitelku *Evu Svobodovou*, která dokázala obhájit, že zpravodaj patří do metodické práce a je součástí regionálních funkcí. Pod jejím vedením jsme začali vydávat i volné přílohy, např. „Jak zařadit naši knihovnu mezi vzdělávací instituce aneb Informační vzdělávání uživatelů v teorii i v praxi“ (R. 2013, č. 4) nebo „Malý slovník regionálních autorů. Literární tradice našeho kraje“ (R. 2012, č. 4).

Další důležitou osobností pro mne byl dlouholetý člen redakční rady *Jan Pěta*, který mi vždy byl vzorem svojí profesionalitou a širokým rozhledem. Často jsem mu byla vděčná, když laskavě, a hlavně nenápadně uváděl na snesitelnou míru mé občas bláznivé nápady.

Z původní redakční rady bych ráda ještě připomněla *Danuši Kolářovou*, která jako první zastupovala neprofesionální knihovny. Působila vždy velmi nenápadně, ale dodnes mne udivuje, co všechno kromě vedení malé knihovny v Dobřenicích dokázala – pomáhala organizovat nejrůznější akce a aktivity knihovníků tzv. Urbanické brázdy, založila si blog a vydala knížku pro děti, a to ještě určitě není zdaleka všechno.

Z profesionálních knihovníků mne velmi zaujala kolegyně *Marta Lelková*. Díky její činnosti v redakční radě jsem měla v přímém přenosu možnost vidět, „jak se rodí knihovnice“. Knihovnictví nebylo její původní profesí, ale praxe ji natolik zaujala, že začala studovat brněnskou vysokou školu, a jak studovala, tak nás postupně seznamovala se všemi nejmodernějšími knihovnickými trendy. Knihovnicí se naopak nestala *Vanda Vaničková*, která v redakční radě začala pracovat jako studentka spolupracující s knihovnou. Od začátku svého působení přinášela do naší práce svěží pohledy poučeného uživatele. Jsem velmi ráda, že tomu tak je dosud, i když její jméno je obklopeno tituly Mgr. a Ph.D. Její doménou bylo a je informační vzdělávání, které mi vždy připadalo pro budoucnost knihoven velmi důležité.

Z dopisovatelů měl na mne osobně největší vliv regionální literární badatel a báječný kantor *Aleš Fetters*, který ve svých neotřele napsaných medailoncích spisovatelů a regionálních osobností systematicky předával lásku k rodnému kraji. A k tomu ještě dodával knihovníkům velké množství informací, kterými se následně mohli „blýsknout“ před svými uživateli.

Prostor článku mi nedovolí jmenovat všechny ty báječné spolupracovníky/spolupracovnice a kolegy/kolegyně, kteří by si to zasloužili.

Tak se všem nejmenovaným omlouvám a jen tiše doufám, že i jim se se mnou pracovalo dobře a občas si vzpomenou na ty časy, kdy většina našich vzájemných setkání končila slovy:
„A nenapsal/a bys o tom článkuček do našeho zpravodaje?“

Kontakt na autorku: b.blaza@seznam.cz

© 2000-2010 Studijní a vědecká knihovna v Hradci Králové · pujcovna@svkhk.cz · knihovna@svkhk.cz